

Sygn. akt I ACa 1319/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 grudnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Wojciech Kościółek (spr.)
Sędziowie:	SSA Maria Kus-Trybek SSA Grzegorz Krężolek
Protokolant:	st.sekr.sądowy Urszula Kłosińska

po rozpoznaniu w dniu 12 grudnia 2014 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa **H. M.**

przeciwko **T. B.**

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie

z dnia 20 maja 2014 r., sygn. akt I C 1139/12

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

„I. oddala powództwo;

II. odstępuje od obciążania powódki kosztami procesu na rzecz pozwanego;

III. przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Tarnowie na rzecz adwokata M. C. kwotę 4 428 zł (cztery tysiące czterysta dwadzieścia osiem złotych), w tym 828 zł podatku od towarów i usług, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji.”;

2. zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 3 321 zł (trzy tysiące trzysta dwadzieścia jeden złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt I A Ca 1319/14

UZASADNIENIE

Powódka H. M. domagała się w pozwie pozbawienia w całości wykonalności wyroku Sądu Wojewódzkiego w Tarnowie z dnia 16 czerwca 1998 roku zasądającego od S. K. (1) na rzecz T. B. kwotę 128.657,50 zł z odsetkami i kosztami procesu (sygn. akt I C 278/98) zaopatrzonego w klauzulę wykonalności wydaną przeciwko powódce w dniu 1 września 2011 r. przez Sąd Okręgowy w Tarnowie (sygn. akt I Co 93/11), ewentualnie o ograniczenie wykonalności wyżej wskazanego tytułu wykonawczego do wartości czynnej masy spadkowej po S. K. (1).

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości, zarzucając, iż powódka jest jedynym spadkobiercą po S. K. (1) i dlatego ponosi odpowiedzialność za jego długi.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w Tarnowie uwzględnił powództwo i obciążył pozwanego na rzecz powódki kosztami procesu.

Powyższe rozstrzygnięcie oparł Sąd Okręgowy na następujących faktach;

wyrokiem z dnia 16 czerwca 1998 r. Sąd Wojewódzki w Tarnowie zasądził od S. K. (1) na rzecz T. B. kwotę 128.657,50 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 38.655 zł od dnia 8 marca 1996r., a od kwoty 90.002,50 zł od dnia 10 marca 1996r. Pozwany uzyskał klauzulę wykonalności i złożył do komornika wnioski o wszczęcie egzekucji. Postępowanie egzekucyjne prowadził Komornik Rewiru I przy Sądzie Rejonowym w Tarnowie pod sygn. I KM 809/98. Pismem z dnia 25.05.1999r. komornik poinformował pozwanego jako wierzyciela, iż postępowanie egzekucyjne przeciwko dłużnikowi jest całkowicie bezskuteczne z uwagi na okoliczność, iż dłużnik nie pracuje, nie pobiera żadnych świadczeń, utrzymuje się z pracy dorywczej, nie posiada żadnego pojazdu mechanicznego, a pod adresem zameldowania (...) przebywa tylko w porze wiosenno-letniej, a znajdujące się pod tym adresem ruchomości noszą ślady długotrwałego użytkowania i są poniszczone, zaś pod adresem T. ul. (...) dłużnik nie jest zameldowany, tylko sporadycznie tam przebywał w okresie zimowym, nie pozostawił żadnych ruchomości i innego majątku, przeciwko dłużnikowi prowadzonych jest kilka spraw egzekucyjnych z wniosku różnych wierzycieli. Pozwany za życia S. K. (1) trzy razy inicjował przeciwko niemu postępowania egzekucyjne, które były ostatecznie umarzone, z uwagi na bezskuteczność egzekucji. Z takich samych przyczyn komornik umorzył dnia 7.06.2000r. postępowanie egzekucyjne prowadzone w oparciu o wyżej powołany wyrok z wniosku wierzyciela Skarb Państwa – Sąd Okręgowy w Tarnowie.

Nieruchomość położona w J. wraz z budynkiem nr (...) należała do matki S. K. (1) E. K. zmarłej dnia 9 września 1981r. S. K. (1) liczył na to, że nabędzie tę nieruchomość jako spadkobierca. Postanowieniem z dnia 11 marca 2003r. Sąd Rejonowy w Tarnowie stwierdził, że spadek po E. K., na podstawie ustawy nabyły wprost jej dzieci A. K., J. K., S. K. (1) i Z. K. po 1/4 części, natomiast wchodzące w skład spadku gospodarstwo rolne na podstawie ustawy nabyły wprost jej dzieci A. K., J. K. i Z. K. po 1/3 części. Orzeczenie to uprawomocniło się w dniu 2 kwietnia 2003 roku. S. K. (1) wniósł po uprawomocnieniu się powyższego postanowienia apelację która została prawomocnie odrzucona. Następnie złożył wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia apelacji. W okresie od 15.10.2004r. do 12.06.2006r. S. K. (1) przebywał w zakładzie karnym, zaś 26.08.2006r. zmarł, co spowodowało zawieszenie postępowania o przywrócenie terminu, które zostało następnie umorzone postanowieniem z dnia 12.02.2007r.

Postanowieniem z dnia 2 listopada 2006 r. Sąd Rejonowy w Tarnowie stwierdził, że spadek po S. K. (1) nabyła w całości z dobrodziejstwem inwentarza H. M. na podstawie testamentu notarialnego z dnia 9.07.1998r., a ponadto nakazał Komornikowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym w Tarnowie sporządzenie spisu inwentarza spadku.

W dniu 7 lutego 2007 roku, powołując się na powyższe postanowienie, komornik udał się pod adres (...) gdzie w obecności brata S. A. K. dokonał opisu nieruchomości wraz z domem, odnotowując, iż oglądane gospodarstwo rolne po E. K. nabyli A. K., J. K. i Z. K. po 1/3 części, a także – zgodnie z oświadczeniem A. K. – że inny majątek nieruchomy po rodzicach dłużnika nie pozostał. Komornik opisał także, ruchomości znajdujące się w domu, co do niektórych wskazując – w oparciu o oświadczenie A. K. – czyją są własnością, zaś co do innych nie wskazywał kto jest właścicielem. Nie stwierdził aby którakolwiek z ruchomości stanowiła własność S. K. (1). Z przeprowadzonych czynności sporządził protokół. Dnia 22.08.2012r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Tarnowie (w sprawie KMN 6/09 z wniosku H. M. z dnia 13.11.2009 roku) dokonał w oparciu o postanowienie Sądu Rejonowego w Tarnowie

z dnia 2.11.2006r. sygn.X Ns 315/06 spisu inwentarza po zmarłym 26.08.2006r. S. K. (1) wskazując, iż wartość aktywów na dzień śmierci spadkodawcy wynosi 0,00 zł, zaś wartość pasywów 456.347,21 zł. Celem ustalenia majątku S. K. (1) dokonanie powyższego spisu komornik poprzedził szeregiem czynności w latach 2009-2012 polegających na zwracaniu się do licznych podmiotów (organy administracyjne, ośrodki informacji, ewidencji, ZUS, KRUS, US itd.) o udzielenie informacji, w tym także do wierzycieli S. K. (ustalił sygnatury 13 postępowań egzekucyjnych przeciwko S. K. (1) zakończonych z uwagi na bezskuteczność egzekucji). Postanowieniem z dnia 23.08.2012r. zakończył spis inwentarza.

Postanowieniem z dnia 1 września 2011 roku na wniosek pozwanego w oparciu o postanowienie Sądu Rejonowego w Tarnowie w sprawie X Ns 315/06 Sąd Okręgowy w Tarnowie nadał klauzulę wykonalności wyrokowi Sądu Wojewódzkiego w Tarnowie z dnia 16 czerwca 1998 r. sygn. akt I C 278/98 przeciwko H. M.. W oparciu o uzyskany tytuł wykonawczy pozwany złożył wniosek do komornika o wszczęcie egzekucji przeciwko dłużniczce H. M.. Komornik wszczął egzekucję przeciwko powódce, zaś pismem z dnia 5.12.2012r. poinformował ją, że jest zobligowany do prowadzenia egzekucji z całego majątku dłużniczki, bowiem w klauzuli wykonalności nie zastrzeżono ograniczonej odpowiedzialności powódki i pouczył ją o uprawnieniu do wystąpienia z powództwem przeciwegzekucyjnym.

W ocenie Sądu Okręgowego powództwo zasługuje na uwzględnienie na podstawie art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. przy uwzględnieniu art. 1031 § 2 zd. 1 k.c. i to pomimo, że tak w tytule egzekucyjnym jak i w klauzuli wykonalności nie zastrzeżono, iż powódka ma prawo powoływać się w toku postępowania egzekucyjnego na ograniczenie odpowiedzialności za dług spadkowy do stanu czynnego spadku. Zdaniem Sądu Okręgowego nie oznacza to jednak, iż powódce, jako spadkobiercy, który przyjął spadek z dobrodziejstwem inwentarza, nie przysługuje ochrona przewidziana przepisem art. 1031§ 2 k.c. Ochrona taka może być realizowana w drodze powództwa przeciwegzekucyjnego (vide uchwała SN z 30.09.1985r. III CZP 49/85 OSNC 1986/7-8/109). Orzeczenie o kosztach oparł Sąd Okręgowy na art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. art. 99 k.p.c. oraz § 2 ust. 1 i ust. 3 , § 6 pkt 6, § 19, 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.).

Apelację od wyroku złożył pozwany zaskarżając wyrok w całości i zarzucając naruszenie art. 840 § 1 pkt. 2 k.p.c. przez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, polegające na przyjęciu, że zdarzenia w postaci śmierci dłużnika S. K. (1) czy przyjęcia przez powódkę spadku z dobrodziejstwem inwentarza i zakończenie przez komornika spisu inwentarza znane sądowi klauzulowemu w dacie nadania tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności przeciwko powódce mogą stanowić podstawę powództwa o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego.

Na tej podstawie domagał się zmiany zaskarżonego orzeczenia i zasądzenia kosztów postępowania ewentualnie uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Powódka wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje;

apelacja zasługuje na uwzględnienie.

1.Jakkolwiek zarzuty apelacji są zasadne, to nie sposób pominąć podstawowej dla niniejszej sprawy kwestii, jaką jest ocena tytułu wykonawczego stanowiącego podstawę egzekucji przeciwko powódce, a w tym kontekście, czy i na ile tytuł ów stanowić może podstawę egzekucji przeciwko powódce i to w sytuacji w której nie uznaje się ona związana jego treścią (i to bez względu na trafność własnej argumentacji). Aby kwestię tę wyjaśnić należy, po uprzednim przedstawieniu modelu postępowania klauzulowego w istotnym dla sprawy zakresie, poczynić ustalenia co do treści tytułu wykonawczego i dokonać jego oceny co do zgodności z przyjętym modelem prawnym.

Przedmiotem badania sądu w postępowaniu klauzulowym (art. 776,777, 779w zw. z art.788, 781 k.p.c.) są przede wszystkim okoliczności;

- czy został wydany (wystawiony) akt odpowiadający wymaganiom tytułu egzekucyjnego,
- czy dopuszczalne jest wszczęcie egzekucji na rzecz określonej osoby (wierzyciela) i przeciwko określonej osobie (dłużnikowi).

W obszarze tych zagadnień należy stwierdzić w ocenianej istnienie tytułu egzekucyjnego (wskazany wyrok sądowy zasądający od spadkodawcy powódki na rzecz pozwanego określone świadczenie) jak i dopuszczalność prowadzenia egzekucji przeciwko powódce (skoro jej tytuł dziedziczenia został wykazany, a dług opisany pierwotnym tytułem niewątpliwie wchodzi w skład spadku) i na rzecz pozwanego (jako wierzyciela egzekwującego od wielu lat należne mu świadczenie).

Wyjaśnienie tych okoliczności nie zamyka celowości podejmowania dalszych czynności.

Specyfika bowiem postępowania w sprawie wydania tytułu wykonawczego przeciwko spadkobiercy dłużnika określonego w tytule wykonawczym łączy się z wydaniem przez sąd dwóch samodzielnych orzeczeń. Pierwsze orzeczenie stanowi wyraz zezwolenia na wydanie tytułu przeciwko spadkobiercy (art. 778 w zw. z art.788 k.p.c.) i jako takie stanowi podstawę wydania dalszego tytułu wykonawczego czyli kolejnego postanowienia, a zatem drugiego orzeczenia (i to o treści odpowiadającej przepisom rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości wydanego w oparciu o art.783 § 2 k.p.c., a określającej brzmienie klauzuli). Tytuł wykonawczy jest bowiem odrębnym sformalizowanym, o oznaczonej normatywnie treści, dokumentem urzędowym stwierdzającym istnienie i zakres nadającego się do egzekucji roszczenia wierzyciela i jednocześnie istnienie oraz zakres obowiązku prawnego dłużnika (art. 776, 783 k.p.c.). Oba orzeczenia podlegają zaskarżeniu, zaś powinnością organu egzekucyjnego jest niewątpliwie zawiadomienie dłużnika o wszczęciu egzekucji na określonej podstawie (tj. z opisem tytułu wykonawczego) wraz z doręczeniem postanowienia sądowego zezwalającego na wydanie tytułu przeciwko spadkobiercy dłużnika (art. 795 § 2 i 357 § 1 w zw. z art. 13§2 k.p.c. przy czym w ostatnim z wypadków jedynie w sytuacji w której nie dokonano doręczenia tego ostatniego postanowienia w sądowym postępowaniu klauzulowym). Należy przy tym zauważyć, że zakresy zaskarżenia obu orzeczeń sądowych mogą być różne. Modelem tego nie zmienia regulacja porządkowa wynikająca z rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości – regulamin wewnętrznego urzędowania sądów powszechnych – która w § 181 określa sposób umieszczania klauzuli w wypadku wydania odrębnego postanowienia (w tym także w przypadku określonym art. 788 k.p.c.).

Zwrócenie na powyższe uwagi jest o tyle niezbędne, że umknęły uwadze Sądu I instancji kwestie związane z treścią ocenianego tytułu wykonawczego. Jego poprawność jest jedynie pozorna i odnosi się zachowania reguł określonych w przepisie regulaminowym określającym sposób umieszczania klauzul w wypadku wydania postanowienia o nadaniu klauzuli oraz brzmienie klauzuli.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego – uchybieniem sądu wydającego opisane w sprawie postanowienia klauzulowe było niepowiązanie treściowe nadanej klauzuli wykonalności z treścią postanowienia wydanego w tej sprawie. W szczególności nie sposób uznać za poprawne określenie w klauzuli jako dłużnika S. K. (1) (a taka treść klauzuli wynika z zapisu określającego jej zakres tj. „pkt.I wyroku”) w sytuacji, w której dłużnik ów w dniu 2 września 2011r. już nie żył. Prawidłowo zatem zakres postanowienia klauzulowego winien zawierać treść, która identyfikowałaby osobę aktualnego dłużnika np. „ w zakresie punktu I wyroku przy uwzględnieniu punktu I postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 1 września 2011r. wydanego do sygn. akt I Co 93/11”. O ile bowiem pierwsze z postanowień rozszerza krąg dłużników egzekwowanych, o tyle sama klauzula w wyraźny sposób powinna identyfikować dane dotyczące osoby dłużnika.

Ów pozornie wysoki poziom formalizmu (jednoznacznego określania kręgu podmiotów egzekwujących i egzekwowanych) łączy się ze wskazaną już wyżej powinnością określania w treści klauzuli także dłużnika, którym nie jest osoba wskazana w tytule egzekucyjnym i to przy uwzględnieniu ogólnej zasady wynikającej z art.804 k.p.c. zakazującej komornikowi (jako organowi egzekucyjnemu) weryfikacji poprawności tytułu, przy jednoczesnej powinności badania przesłanek określonych między innymi w przepisach dotyczących przesłanek umorzenia

postępowania egzekucyjnego. Zauważyć przy tym należy, że przy istniejących wątpliwościach, co do jednoznaczności tytułu wykonawczego w sferze podmiotowej komornik dokonał zawiadomienia powódki o wszczęciu egzekucji nie dokonując doręczenia postanowienia o rozszerzeniu podmiotowym klauzuli ani nie wyjaśniając tej okoliczności na podstawie badania akt sprawy o nadaniu klauzuli (sygn. I Co 93/11) natomiast zawiadomił o podstawie egzekucji w postaci orzeczenia wydanego przeciwko zmarłemu mężowi powódki. Bez względu na rzeczywiste intencje komornika usiłującego w dalszym toku czynności pouczać powódkę o służących jej prawach, niedostrzeżenie opisanej wyżej powinności doręczenia powódce postanowienia wydanego na podstawie art. 788 k.p.c. pozbawiło jej osobę możliwości podjęcia adekwatnych środków prawnych, natomiast skierowało na tory których skuteczność prawna budzi wątpliwości.

Należy przy tym wskazać, że przy treści klauzuli wykonalności nie odnoszącej się do osoby powódki, powódka nie miała interesu prawnego w skarżeniu tego orzeczenia, skoro *de iure* nie dotyczyło jej osoby (a taka jest treść zawiadomienia komorniczego).

W konsekwencji brak tytułu wykonawczego bezpośrednio skierowanego przeciwko powódce czyni także jej powództwo nieuzasadnionym, skoro służą powódce inne środki prawne w tym wynikające z art.822§1 pkt. 2, czy przede wszystkim art.823 pkt.3 k.p.c.

2. Trafne są także zarzuty samej apelacji. Pomimo wskazanego w sprawie stanowiska Sadu Najwyższego nie można pominąć i innych poglądów prawnych wyrażanych w tej kwestii w tym także w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por.wyrok z dnia 15 listopada 1996 r.sygn. akt II CKN 7/96, publik. OSNC 1997/4/3 i przegląd orzeczn.: Gudowski J. Przegląd orzecznictwa z zakresu prawa cywilnego procesowego (za II półrocze 1996 r.).

W motywach tego orzeczenia wyrażono szereg istotnych dla ocenianej kwestii poglądów, które Sąd Apelacyjny w pełnym zakresie podziela jako znaczące dla niniejszego rozstrzygnięcia. Jedynie dla porządku przytoczyć należy, że przy rozważaniu sformułowania "zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło" rozróżnił pojęcie długu od odpowiedzialności za dług, gdyż jedynie wygaśnięcie zobowiązania uzasadnia powództwo z art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c., co w sprawie nie ma miejsca. W doktrynie podkreśla się, że dług jest wyrazem powinności, tj. obowiązku świadczenia dłużnika, podczas gdy odpowiedzialność odnosi się nie do samej powinności, lecz do kwestii pokrycia długu, która jest związana z przymusową realizacją świadczenia. Jeżeli dług jest zależny od woli dłużnika, to już odpowiedzialność od tej woli w istocie nie zależy. Angażuje ona, poddając uprawnieniom wierzyciela, sferę jakichś dóbr zobowiązanego, a w pewnych przypadkach dóbr osoby trzeciej, które mają stworzyć gwarancję zaspokojenia wierzyciela. Ograniczenie odpowiedzialności osoby nie oznacza więc wygaśnięcia w całości lub w części zobowiązania w sensie długu. Do zdarzeń powodujących wygaśnięcie zobowiązania w piśmiennictwie i orzecznictwie wymienia się m.in. przedawnienie, wykonanie zobowiązania, świadczenie w miejsce wypełnienia (*datio in solutum*), potrącenie, dobrowolne zwolnienie z długu, odnowienie, itp. Jeśli chodzi o dalszą treść pkt 2 § 1 art. 840 k.p.c., tj. zobowiązania, które "nie mogą być egzekwowane", należy nadmienić, że będą tu w rachubę wchodziły wszystkie omówione zdarzenia, a ponadto odroczenie uiszczenia świadczenia przez wierzyciela oraz przemijająca niemożliwość świadczenia, która nie zwalnia dłużnika, lecz powoduje tylko odroczenie zobowiązania, itp. Na tle dotychczasowych rozważań należy podkreślić, że zastrzeżenie w wyroku pozwanemu prawa do powoływania się w toku postępowania egzekucyjnego na ograniczenie odpowiedzialności (art. 319 k.p.c.) nie może urzeczywistnić się w wyniku powództwa opozycyjnego opartego na podstawie wynikającej z art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c., a tylko w następstwie powołania się w toku postępowania egzekucyjnego na istniejące ograniczenia (art. 837 k.p.c.) prowadzące do umorzenia postępowania, gdyż "prowadzenie egzekucji pozostaje z innych powodów w oczywistej sprzeczności z treścią tytułu wykonawczego" (art. 825 pkt 3 k.p.c.). Sąd Najwyższy podejmując uchwałę z dnia 3 września 1985 r. III CZP 49/85 (OSNCP 1986, z. 7-8, poz. 109) o treści: "Spadkobierca dłużnika, który - po nadaniu przeciwko niemu klauzuli wykonalności - złożył oświadczenie o przyjęciu spadku z dobrodziejstwem inwentarza, nie może skutecznie żądać ograniczenia klauzuli wykonalności do wartości stanu czynnego spadku (art. 1031 § 2 k.c.), bez względu na to, czy dokonano, czy też nie dokonano spisu inwentarza. Natomiast może on wytoczyć powództwo z art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c." - nie miał na uwadze przytoczonych okoliczności i dlatego Sąd Najwyższy w obecnym składzie nie podziela stanowiska zajętego w tejże uchwale." Pomimo, że stan faktyczny ocenianej sprawy jest nieco inny od powyższego, to jednak nie można pomijać

i tego, że powódka (jak się wydaje) zachowała w dalszym ciągu swoje prawa procesowe w kwestionowaniu opisanych wyżej (punkty rozważań) postanowień, a nadto w nieco innym od przyjętego zakresie może zwalczać czynności egzekucyjne podejmowane przeciwko niej w sprawie Km 1468/2011 prowadzonej przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Tarnowie.

Z tych przyczyn orzekł Sąd Apelacyjny jak w wyroku na podstawie wskazanych przepisów a nadto art. 386 § 1 k.p.c.

O kosztach procesu w postępowaniu przed Sądem I instancji orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c. uznając, iż splot z jednej strony zdarzeń prawnych ustalonych w sprawie przed tamty sądem, a związanych czy to z przebiegiem postępowania klauzulowego oraz czynności egzekucyjnych w aspekcie treści przywołanego w sprawie judykatur z 1985r. usprawiedliwiają w dostateczny sposób przyjęcie, że w zakresie oceny odpowiedzialności za poniesione w sprawie koszty zachodzą szczególne okoliczności dla odstąpienia od zasady wyrażonej w art. 98 k.p.c.

Nieco inaczej sytuacja ta przedstawia się co do kosztów postępowania apelacyjnego. Wynik tego postępowania jest korzystny dla pozwanego, który w swej apelacji w dostatecznie wyraźny sposób wskazał na przyczyny wykluczające zasadność powództwa.

Zważając dodatkowo, że poczynione dopiero w ramach postępowania apelacyjnego ustalenia faktyczne dotyczące treści tytułu wykonawczego i sposobu zawiadomienia powódki o treści postanowienia o nadaniu przeciwko niej tytułu wykluczają nawet subiektywne usprawiedliwienie przekonania powódki o zasadności roszczenia, to i nie ma podstaw dla ponownego zastosowania w postępowaniu apelacyjnym wyjątku od zasady określonej w art.98 k.p.c. a wyrażonej w art. 100 k.p.c. Dlatego też Sąd Apelacyjny obciążył powódkę kosztami zastępstwa procesowego pozwanego według norm prawem przepisanych (z uwzględnieniem stawki podatku od towarów i usług, a to z racji ustanowienia dla tej strony pełnomocnika z urzędu).